

Думѣтъ на Главка прободохъ като остра стрѣла сърцето на бѣдното момиче, но то не заплака и са покори на съдбата си.

— Иди слѣдователно у Йона, мой Недіе, ще та заведѣ до тамъ, занеси ѝ най отборъ цвѣтъ, ще ти дамъ единъ малка ваза за тѣхъ, и нека ми прости за простия ми даръ. Земи съ себе си свирката, вчерашния ми даръ, който толкось искусно употребявашъ. Дай ѝ туй писмо, въ което испомъчихъ ума си да изразѣмъ нѣкои мои идеи. Не загубвай нито една дума на Йона. . . . нито единъ тонъ отъ гласа ѝ, и ми обади да ли е тонъ на надѣжда или на безнадежностъ. Малко дни има какъ съмъ влѣзълъ въ къщата на Йона, сега туй не ми са позволява; мислѣхъ че нѣкоя тайна са крои. Хиллidy подозрѣнія, много сумнѣнія ма мѣчатъ испитай, защото си умна и преданността ти какъ мене прави потѣнько твоего остроуміе, изслѣдувай причинѣтъ на тѣзи ѝ жестокость, поменувай иметоми предъ нея колкото можешъ почесто, дай ѝ да разумѣе че я обычамъ повече отъ колкото азъ самъ си вѣрвамъ, и когато тя говори за мене, внимавай ако въздъхне, ако отговаря ако ти пресича приказката, гледай да палучишъ мислѣтъ ѝ. Ты ми бѣди пріятелка, ты ма представи и ма истълкувай предъ нея, и о, колко быхъ одесетерилъ монтѣ къмъ тебе благодаренія! Чули ма, Недіа? ты си малка да не съмъ казалъ нѣщо което ты не си разумѣла?

— Не.

— Ще ли ми помогнешъ?

— Да.

— Като наберешъ цвѣтъта, ела при мене да земешъ вазата. Въ чертога на Лида ще ма намѣришъ. Сърдита ли си еще, любезна моя?

— Главке, азъ съмъ робыня; на какво бы служила сърдитината или благодареніето ми.

— Тѣй ли говоришъ? Туй не бѣва! Недіа е свободна. Давамъ ти свободата, употреби я какъто искашъ и да ма простишъ дѣто са попадѣхъ на твоего къмъ мене участіе.

— Разсърди ли са? о, за сичкытъ добрини на свободата не искамъ никога да та видѣмъ недоволенъ. Главке, ты ми си за баща, ты ми си единчкѣйтъ покровитель, прости бѣдната слѣпа! Не трѣба да са огорчавамъ нито когато та оставамъ, стига само да си доволенъ.

— Нека боговетѣ благословѣтъ сърцето ти! извика Главкѣ умиленъ и я цалуваше по челото безъ да знае какъвъ пожаръ распалваше съ туй.

— И тѣй прощавашъ ли ма? Нема ли вече да поменуващъ за